

Arrest

nr. 270 230 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2021 met refertenummer 98715.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen het feitenrelaas als volgt voor:

“Veerzoeker, van Tunesische nationaliteit, deed op 03.03.2017, onder een bijlage 3, een aankomstverklaring te Gent en werd tot 02.06.2017 tot verblijf toegelaten. Verzoeker werd op.2021 ingeschreven op het adres van zijn partner (zie bijlage).

Hij ondertekende op 02.05.2017 een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw P. P., geboren op 24.04.1959, van Belgische nationaliteit.

Hij diende op 13.10.2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met Mevrouw P.

Verzoeker werd op 20.03.2018 in het bezit gesteld van een F kaart geldig tot 06.03.2023.

Mevrouw P. meldde zich op 28.08.2019 aan bij het stadsbestuur Gent om informatie in te winnen omtrent het stopzetten van de wettelijke samenwoning en de gevolgen ervan voor verzoeker.

Op 10.06.2020 nam Mevrouw telefonisch contact op met het stadsbestuur Gent en wilde weten of de wettelijke samenwoning zou blijven bestaan indien verzoeker zou verhuizen naar een ander adres. Zij stelde de wettelijke samenwoning te willen behouden uit schrik dat verzoeker anders zijn recht op verblijf zou verliezen.

Op 20.06.2020 werd verzoeker ingeschreven op huidig adres.

Verzoeker werd op 16.07.2020 uitgenodigd zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Hij werd er op 08.12.2020 van in kennis gesteld.

Op 16.08.2020 maakte de politie van Gent een verslag van wettelijke samenwoning of van gezamenlijke vestiging op.

Verzoeker verklaarde sedert 15.07.2020 alleen te wonen.

Het Bestuur stelde op 15.10.2021 een einde aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het betreft de thans bestreden beslissing."

Dit feitenrelaas is correct met dien te verstande dat verzoeker op 4 juli 2017 werd ingeschreven bij zijn partner i.p.v. op 4 juli 2021.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) met volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 13.10.2017 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 20.03.2018. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg P. P. N. E. (RR: ...), zijn wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt er geen gezamenlijke vestiging meer te zijn tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit sedert 22.06.2020.

Overeenkomstig art 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 16.07.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 08.12.2020. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- *Aandenken cursus maatschappelijke oriëntatie Attest van inburgering*
- *Attesten van deelnamen taallessen en deelcertificaten*
- *Deelcertificaten opleiding als elektricien + mistellingen*
- *Bevoegdheids- en vakbekwaamheidsattesten*
- *Bewijs deelname theorielessen rijbewijs*
- *Lidmaatschap fitnessclub*
- *Gelijkvormigheidsattesten buitenlandse diploma's*
- *Opening bankrekening*

- Pensioenfiche tweede pensioenpijler
- Eén enkele foto met het opschrift "familie"
- Aankomstverklaring, paspoort, bijlage 15, bijlage 19ter, A.I.
- Blanco strafregister
- Attesten van wettelijke samenwoning
- Huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats
- Fiscale fiches 2017, 2018, 2019
- Arbeidsovereenkomst bepaalde duur T. S. + tewerkstellingsattest
- Arbeidsovereenkomsten Vrij Instituut voor Secundair onderwijs + loonbrieven t.e.m. november 2020
- Inschrijving ziekenfonds
- Attest geen steun OCMW

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: " Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart"

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft kan vooreerst vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 02.05.2017. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Uit informatie meegedeeld door de Stad gent blijkt dat de partner van betrokkene reeds op 28.08.2019 kwam informeren naar de gevolgen van een stopzetting van de wettelijke samenwoning op het verblijfsrecht van betrokkene. Op 10.06.2020 informeerde de betrokkene partner opnieuw bij de stadsdiensten van Gent naar de gevolgen indien betrokkene zou worden ingeschreven op een afzonderlijk adres. Diezelfde dag nog tekende betrokkene een huurcontract voor een hoofdverblijfplaats op een afzonderlijk adres. Het lijkt er dus op dat betrokkene zich heeft verstaan met zijn partner om althans op papier de wettelijke samenwoning in stand te houden teneinde zijn verblijfsrecht niet in gevaar te brengen. Gezien wat voorafgaat is het redelijk te stellen dat er reeds in 2019 geen sprake meer was van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen blijken geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend geweest. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest, noch 'egde betrokkene iets in die zin voor. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij het V. in Mariakerke, hetgeen zonder meer een positief element is. Hij staat deze tewerkstelling aan de hand van loonfiches en contracten. Ook in het verleden is hij steeds tewerkgesteld geweest, zo blijkt uit de door hem voorgelegde contracten, werkgeversattesten en fiscale fiches. Betrokkene is nooit ten laste geweest van het OCMW. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene verblijft sedert 13.10.2017 legaal in het Rijk, wat betekent dat hij bijna 4 jaar legaal in België verblijft. Hij is thans 34 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Zeker gezien zijn leeftijd is een verblijfsperiode van 4 jaar een relatief korte periode. Betrokkene voert zelf geen elementen aan dewelke betrekking hebben op zijn gezondheidstoestand en ook uit het dossier blijken geen bezwaren te zijn wat zijn gezondheid betreft. Noch zijn leeftijd, noch zijn gezondheidstoestand, noch de duur van zijn verblijf verzetten zich tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene staat sedert 22.06.2020 als alleenstaande ingeschreven. Waar hij tijdens het politieonderzoek van 16.08.2020 nog verklaarde nog steeds een relatie te hebben met zijn partner, moet worden vastgesteld dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Integendeel, zijn partner vroeg naar

de gevolgen van de stopzetting van de wettelijke samenwoning op 28.08.2019 en naar de gevolgen van het feit dat zij en betrokkene op een ander adres zouden zijn ingeschreven op 10.06.2020. Naar alle redelijkheid kan besloten worden dat zij enkel de wettelijke samenwoning op papier in stand hebben willen houden om het verblijfsrecht van betrokkene veilig te stellen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen en voert ook geen elementen aan waaruit moet blijken dat hij een nieuwe relatie heeft of een gezin vormt met andere familieleden. Hij legt een foto voor met het opschrift "familie", maar geeft hier geen verdere context bij. Het is dan ook niet duidelijk wat betrokkene met de bewuste foto tracht aan te tonen.

Betrokkene is nooit ten laste geweest van het OCMW, werkt al enkele jaren en is thans tewerkgesteld voor het V. in Mariakerke. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Bovendien kan betrokkene de in België behaalde certificaten aanwenden in zijn zoektocht naar tewerkstelling in zijn land van herkomst.

Betrokkene legt weliswaar een attest van inburgering en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt een blanco strafregister voor, wat echter geen bewijs van integratie is in die mate dat het een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Van ieder persoon die op het Belgisch grondgebied verblijft wordt immers verwacht dat deze zich aan de wetten en reglementen van het Rijk houdt en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten. In die zin kan ook gesteld worden dat het behalen van een rijbewijs geen afdoend bewijs van integratie is, gezien dit een *conditio sine qua non* is om zich in België met een gemotoriseerd voertuig op de openbare weg te begeven.

Het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Bovendien is het in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg niet aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd zijn in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Het aangaan van een sportabonnement kan niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kan vormen bij het nemen van huidige beslissing. Uit niets kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Voor zover betrokkene hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. Dat betrokkene een bankrekening heeft geopend is evenmin een bewijs van integratie die een belemmering kan vormen voor de huidige beslissing. Het hebben en gebruiken van een bankrekening is immers de gangbare wijze tegenwoordig om op een efficiënte en veilige manier inkomsten uit arbeid te ontvangen, betalingen te verrichten, etc.

Gezien betrokkene nog maar een viertal jaar in België verblijft en gezien zijn leeftijd is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene behaalde er immers meerdere diploma's (cf. gelijkvormigheidsattesten) en heeft er 30 jaar geleefd. Zelf voert hij geen stukken aan waaruit zou moeten blijken dat zijn bindingen met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van “de artikelen 42quater en 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging.”

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2021 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn wettelijke samenwoning met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat er sedert 22 juni 2020 geen gezamenlijke vestiging meer zou bestaan tussen verzoeker en zijn wettelijke partner.

Meer bepaald zou verzoekers partner zich op 28 augustus 2019 geïnformeerd hebben bij de stadsdiensten van Gent naar de gevolgen van een stopzetting van de wettelijke samenwoning op het verblijfsrecht van verzoeker. Op 10 juni 2020 zou zij zich opnieuw geïnformeerd hebben bij de stadsdiensten naar de gevolgen van de inschrijving op een apart adres. Diezelfde dag zou verzoeker een huurovereenkomst hebben ondertekend voor een afzonderlijk adres.

Verweerder meent dan ook dat er sedert 2019 geen sprake meer zou zijn van een minimum aan relatie tussen verzoeker en zijn partner en zij geenszins 3 jaar wettelijk samenwonend zouden geweest zijn. De gezinshereniging zou dan ook achterhaald zijn.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu hij geen drie jaar wettelijk samenwonend jaar was met zijn Belgische partner, er geen kinderen zijn en er evenmin sprake zou zijn van een schrijnende situatie.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan, noch zou de duur van zijn verblijf in België een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan.

Ook het feit dat verzoeker reeds lang werkt, zou een positief element zijn, doch niet afdoende zijn om de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, deze tewerkstelling zou geen afdoende bewijs zijn van integratie, doch enkel een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden.

Verzoeker is op economisch actieve leeftijd en zou dan ook opnieuw kunnen tewerkgesteld worden in zijn land van herkomst, noch zijn leeftijd en noch zijn gezondheidstoestand zouden hiervoor een belemmering vormen. Bovendien zou verzoeker ook de opgedane werkervaringen in België kunnen aanwenden in zijn zoektocht naar werk in zijn land van herkomst.

Verder zou de duur van verzoekers verblijf nog erg kort zijn (4 jaar) en zou het niet onredelijk te stellen zijn dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Voor wat betreft de sociale en culturele integratie legde verzoeker een inburgeringsattest en taalcertificaten voor, doch het volgen van een inburgeringstraject zou verplicht zijn. Het kennen van de regiotaal zou noodzakelijk zijn om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in België.

Ook een blanco strafregister, het hebben van een rijbewijs, bankrekening en ziektekostenverzekering en het aangaan van een sportabonnement, zouden niet verhinderen dat verzoeker kan terugkeren naar het herkomstland.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumain zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Conform artikel 42quater, §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de

hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In casu is voornoemd artikel niet van toepassing nu verzoeker en zijn wettelijke partner enkel en alleen om reden van corona afzonderlijk zijn gaan wonen ter bescherming van de gezondheid van de hoogbejaarde ouders van verzoekster, zoals voorafgaandelijk uiteengezet.

Verzoeker en zijn wettelijke partner onderhouden nog steeds een relatie, zodat er sprake is van een gezinscel.

Het feit dat dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, doet niets af van het feit dat verzoeker en zijn partner nog een gezinscel hebben en er dan ook een minimum aan relatie bestaat, zoals ook blijkt uit de voorgelegde verklaringen van de schoonouders en werkgever van verzoeker (stukken 2 en 3).

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, is voor de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belg, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS, 24 april 1995, nr. 53.030; RvS, 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS, 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS, 8 mei 2006, nr. 158.407).

Hoewel deze rechtspraak van de Raad van State betrekking heeft op vreemdelingen die gehuwd zijn met een Belg, kan deze rechtspraak naar analogie worden toegepast op vreemdelingen die een wettelijke samenwoning zijn aangegaan met een Belg, nu ook in dit laatste geval enkel een gezinscel verondersteld wordt.

Het feit dat verzoeker niet meer op hetzelfde adres gevestigd is als zijn echtgenote, is dan ook onvoldoende om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, temeer daar wel degelijk nog steeds een gezinscel bestaat.

Tenslotte werd de verklaring van wettelijke samenwoning nooit stopgezet, wat eveneens een indicatie is van het feit dat verzoeker en zijn partner nog steeds een relatie onderhouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet schendt.

1.3.

Dat verzoeker bovendien nooit verzocht werd om aan te tonen dat er tussen hem en zijn wettelijke partner nog een gezinscel bestond en/of er een minimum aan relatie aanwezig was.

Integendeel, aan verzoeker werd op 8 december 2020 een schrijven van verweerder betekend, waarin hij immers enkel uitgenodigd om volgende zaken voor te leggen :

- het bewijs van zijn activiteiten of bestaansmiddelen (als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen)*
- een recent OCMW attest*
- desgevallend het bewijs dat verzoeker het slachtoffer was van intra-familiaal geweld*
- humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier*
- vrije bewijsvoering betreffende de duur van zijn verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en bindingen met het land van oorsprong*
- bewijzen betreffende de uitzonderingsvoorwaarden*

M.a.w. op geen enkel ogenblik werd door verweerder gerept over het feit dat verzoeker nog een gezinscel en/of minimale relatie met zijn wettelijke partner diende aan te tonen!

Verzoeker verkeerde dan ook in de veronderstelling dat hij enkel de boven vernoemde zaken diende aan te tonen teneinde zijn verblijfsrecht te kunnen behouden.

Hoewel verzoeker niet op de hoogte was dat hij een gezinscel diende aan te tonen, heeft hij – in tempore non suspecto – tijdens het politieonderzoek op 16.08.2020 wel verklaard dat hij nog steeds een relatie onderhield met zijn partner.

Desbetreffend werpt verweerder op dat hiervan geen bewijzen werden voorgelegd.

Echter kan aan verzoeker niet verweten worden dat hij geen bewijzen voorlegt van het bestaan van een gezinscel, wanneer dit op geen enkel ogenblik gevraagd werd door verweerder!

Verweerder diende in zijn schrijven aan verzoeker dan ook minstens uitdrukkelijk te vermelden dat hij eveneens diende aan te tonen dat er sprake is van een gezinscel of een minimale relatie met zijn partner, temeer daar verzoeker tijdens het politieonderzoek verklaarde dat hij nog een relatie onderhield met zijn partner/

Verweerder heeft dit nagelaten te doen, waardoor hij schromelijk is tekortgeschoten aan zijn zorgvuldigheidsplicht!

Indien het bestaan van een minimale relatie tussen verzoeker en zijn Belgische partner cruciaal was om het verblijfsrecht van verzoeker te behouden, diende dit absoluut vermeld te worden in het schrijven dat aan verzoeker werd gericht door verweerder!

Verweerder was op de hoogte van de verklaringen van verzoeker en diende hem dan ook de mogelijkheid te bieden deze gezinscel aan te tonen.

Verweerder deed echter niet van dit alles, doch verwijt thans aan verzoeker dat hij geen bewijzen voorlegt van zijn relatie, terwijl dit nooit aan verzoeker gevraagd werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inhoudt.

Immers, aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verweerder, die wel een schrijven richtte aan verzoeker, diende dan ook hierin te vermelden dat verzoeker niet alleen diende te bewijzen dat hij aan het werk was, enz. doch eveneens dat hij diende aan te tonen dat er tussen hem en zijn partner nog een gezinscel bestond of minstens een minimum aan relatie.

Temeer daar verzoeker ten overstaan van de politie verklaarde dat hij en Mevrouw P. nog een relatie hadden en verweerder hiervan genoegzaam op de hoogte was.

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het redelijkheidsbeginsel schendt en dient vernietigd te worden.

1.4.

In ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel zou zijn dat de nog bestaande gezinscel in casu onvoldoende zou zijn aangetoond – quod non – bevindt verzoeker zich wel degelijk in de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, §4 Vw. en meer bepaald lid 1° :

“indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap op de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest”.

Dat in casu het geregistreerd partnerschap op heden niet beëindigd is en de gezamenlijke vestiging minstens 3 jaar heeft geduurd, zodat de bestreden beslissing artikel 42quater, §4 Vw. schendt.

Vooreerst heeft het Europese Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

In casu werd de wettelijke samenwoning niet beëindigd, en is er nog steeds sprake van een gezinscel, zodat er door verweerder geen toepassing kan gemaakt worden van de beëindigingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater Vw.

Bovendien heeft het geregistreerd partnerschap en de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Immers, verzoeker is op 2 maart 2017 in België aangekomen en heeft op 3 maart 2017 een aankomstverklaring gedaan.

Op 4 juli 2017 werd aan verzoeker een bijlage 15 afgeleverd, die door de stad Gent ten onrechte meerdere malen verlengd werd tot 30 oktober 2017.

Pas op 13 oktober 2017 werd een bijlage 19ter aan verzoeker afgeleverd, evenals een attest van immatriculatie. Op 20 maart 2018 werd verzoeker vervolgens in bezit gesteld van een F kaart.

Dat verzoeker en zijn partner dan ook sedert minstens 3 maart 2017 samen gevestigd zijn en verzoeker pas op 10 juni 2020 apart is gaan wonen, zodat aan de uitzonderingsvoorwaarde van 3 jaar gezamenlijke vestiging voldaan is.

Bovendien is verzoeker aan het werk, beschikt hij over een ziektekostenverzekering en heeft hij voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou vallen van de sociale zekerheid (artikel 42quater, §4, 5° Vw).

1.5.

Bovendien stelt artikel 42quater, §1, 4° Vw. duidelijk dat er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie.

Hierbij moet volgens dit artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd,

gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers te kennen gegeven dat hij nog steeds een relatie onderhoudt met zijn wettelijke partner. Dit wordt o.m. aangetoond aan de hand van de verklaringen van zijn schoonouders en werkgever (stukken 2 en 3).

Daarnaast heeft verzoeker aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, op intensieve wijze Nederlandse lessen heeft gevolgd, evenals een inburgeringscursus, hij vanaf hij wettelijk hiertoe de mogelijkheid aan het werk is en nog steeds werkt, hij een rijbewijs behaald heeft, naar de sportschool gaat, enz... zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving.

Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

1.6.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing artikel 42quater §1 Vw. waarin bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, die deze ook overvloedig heeft bezorgd, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschaft gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van ononderbroken tewerkstelling en dit vanaf het ogenblik dat verzoeker wettelijk mocht werken, doch deze door verweerder worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende niet evident is om onmiddellijk een tewerkstellingsplaats te vinden en dit wegens de beperkte tewerkstellingsplaatsen door de coronamaatregelen.

Dat verzoeker in deze tijden al jaren over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie aan.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het volgen van Nederlandse lessen, het volgen van inburgeringscursus, behalen van een rijbewijs, inschrijving in een sportschool,... worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze stukken geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.7.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoekster verblijft inmiddels 4 1/2 jaar in België, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker Nederlands spreekt, prefect Franstalig is, al jaren werkt en een inburgeringscursus heeft gevolgd

- leeftijd : verzoekster is 34 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling.

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker is reeds jaren tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen en vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

Bovendien werd aan verzoeker nooit gevraagd om aan te tonen dat hij nog een gezinscel vormt met zijn echtgenote en/of zij nog een minimum aan relatie onderhouden. Verzoeker heeft dit wel verklaard tijdens het politieonderzoek van 16.08.2020, doch verweerder verzocht niet om bijkomende bewijzen.

Verweerder kan hieromtrent dan ook geen uitspraak doen en kan dan ook niet poneren dat er van een gezinscel of een minimum aan relatie geen sprake zou zijn.

- sociale en culturele integratie : verzoeker heeft Nederlandse taallessen gevolgd, is perfect Franstalig, heeft een wettelijke relatie met een Belgische en spreekt op de werkvloer enkel Nederlands. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België.

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Tunesië, waar hij van nul een leven zal moeten opbouwen.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.1.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.1.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1.

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° *het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;*

5° (...).

6° (...).

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.1.6. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.1.7. Verzoeker betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen hem en zijn partner (Belgische) met wie hij een wettelijke samenwoning afsloot.

Verzoeker werd op 4 juli 2017 ingeschreven op het adres van zijn partner. Hij ondertekende op 2 mei 2017 een verklaring van wettelijke samenwoning met Mevrouw P. P.

Hij diende op 13 oktober 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner, in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met deze dame.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 20 maart 2018, geldig tot 6 maart 2023.

Mevrouw P.P. meldde zich op 28 augustus 2019 aan bij het stadsbestuur Gent om informatie in te winnen omtrent het stopzetten van de wettelijke samenwoning en de gevolgen ervan voor verzoeker.

Op 10 juni 2020 nam Mevrouw telefonisch contact op met het stadsbestuur Gent en wilde weten of de wettelijke samenwoning zou blijven bestaan indien verzoeker zou verhuizen naar een ander adres. Zij stelde de wettelijke samenwoning te willen behouden uit schrik dat verzoeker anders zijn recht op verblijf zou verliezen.

In de mail van de stad Gent van 15 juli 2020 leest men:

"(...)

Beste

A. M. verkreeg zijn verblijf op basis van zijn wettelijke samenwoning met P. P.

Hij kreeg op 20/3/2018 zijn F kaart - geldig tot 6/3/2023.

Sinds 22/6/2020 is hij afgeschreven naar (...). De samenwoonst is dus beëindigd.

Reeds op 28/08/2019 kwam mevrouw aan het loket voor informatie omtrent het stopzetten van de wettelijke samenwoning, en over de eventuele gevolgen voor mijnheer.

Ze is nooit teruggekeerd.

Op 10/06/2020 vroeg ze telefonisch informatie aan de collega's van loket huwen en samenwonen.

Ze wou weten of de wettelijke samenwoning blijft bestaan als hij verhuist naar een eigen appartement.

De relatie staat om een laag pitje, de corona heeft daar niet veel goed aan gedaan.

Ze wenst de wettelijke samenwoning nog te behouden omdat ze schrik heeft dat mijnheer zijn verblijf zou kunnen verliezen.

(...)"

Verzoeker werd op 16 juli 2020 uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Hij werd er op 8 december 2020 van in kennis gesteld.

Op 16 augustus 2020 maakte de politie van de stad Gent een verslag van wettelijke samenwoning of van gezamenlijke vestiging op. Verzoeker verklaarde sedert 15 juli 2020 alleen te wonen (verslag van samenwoonst van 16 augustus 2020), waarbij hij volgende uitleg verstrekt:

"Volgens betrokkene hebben beiden nog een relatie doch sinds het pensioen van P. lukt het niet meer om samen te wonen. Daardoor hebben ze besloten om apart te gaan wonen..."

Uit de gegevens die de stad Gent aan de Dienst Vreemdelingenzaken verschaftte bij mail van 24 september 2020 blijkt dat verzoeker inderdaad sedert 22 juni 2020 staat ingeschreven op een ander adres dan het adres van de partner.

Ter staving van zijn stelling bracht verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing over de relatie met de voorgehouden partner slechts één document naar voor, zijnde één foto van hemzelf in aanwezigheid van zijn partner en haar vermoedelijke ouders.

Alhoewel nog gesteld zou kunnen worden dat het apart wonen op zich niet volstaat om een relatie als beëindigd te beschouwen, is dit *in casu* niet het geval. Verzoeker en de voorgehouden partner wonen al verschillende jaren niet meer samen. Uit het voorgaande blijkt dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker voorhoudt nog een relatie te hebben om zijn verblijfsrecht te behouden. Verzoeker verklaart zelf dat samenwonen niet meer lukt en toont geen verandering aan. Verzoeker werd uitgenodigd om zijn standpunt te geven in het kader van een eventuele beëindiging van verblijf en heeft niet afdoende

elementen aangebracht ter staving van de voorgehouden relatie met de voorgehouden partner. Een foto is niet afdoende.

De verwerende partij kon op niet kennelijk onredelijke wijze afleiden dat er geen gezamenlijke vestiging voorhanden was. Verder kan *in casu* niet ernstig betwist worden dat de wettelijke samenwoning geen drie jaar heeft geduurd zodat de bestreden beslissing een correcte beoordeling bevat en op een juiste feitenvinding steunt.

De bewering van verzoeker dat hij enkel en alleen is gaan apart wonen omwille van corona, vindt geen steun in het administratief dossier, wel integendeel. De stukken 2 en 3 werden niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing zodat met deze stukken geen rekening wordt gehouden, dit in het kader van de wettigheidsbevoegdheid van de Raad. De Raad dient zich bij de beoordeling van de gegevens te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Overigens worden deze stukken tegengesproken door de eigen verklaring van verzoeker die stelde apart te gaan wonen omdat het samenwonen niet meer lukte sedert de pensionering van zijn partner.

Verzoeker gaat er ook aan voorbij - het woord zegt het zelf - dat bij een wettelijke samenwoning het samenwonen meer de kern uitmaakt dan het afsluiten ervan, wat niet noodzakelijk hetzelfde is als bij een huwelijk. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is dan ook niet dienstig.

2.1.8. Het gegeven dat aan verzoeker nooit zou gevraagd zijn om aan te tonen dat er een minimum van relatie voorhanden was, wordt tegengesproken door de uitnodiging van 8 december 2020 met volgende inhoud:

"(...)

In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

1) Ten eerste dient u bewijzen voor te leggen met betrekking tot artikel 42quater, §1, derde alinea. Artikel 42quater, §1, derde alinea stelt dat de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met 'de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Deze bewijsvoering is vrij.

2) Ten tweede dient u -indien u meent hieraan te voldoen -bewijzen voor te leggen met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4

Immers, artikel 42quater, §4 stelt dat het in §1. eerste lid. 4° bedoelde geval 'niet van toepassing (is):

"a) indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405, van het Strafwetboek;..."

3) Ten derde dient u - indien u meent te voldoen aan één van bovenstaande uitzonderingsvoorwaarden - aan te tonen te voldoen aan artikel 42quater, §4, vijfde alinea

"en voor zover betrokkenen aantoonbaar werknemer of zelfstandige zijn in België. of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om

te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico 's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

U dient binnen de 30 dagen na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen die onze dienst in staat stellen bovenstaande elementen te beoordelen.

Hoe kan u dit concreet aantonen? (opgelet: deze opsomming is niet-limitatief!)

recht van bewaring / omgangsrecht: vb rechterlijke uitspraak, onderlinge overeenkomst + bewijs dat dit daadwerkelijk werkelijk wordt uitgeoefend

bijzonder schrijnende situaties, vb medische attesten. PV's, rechterlijke uitspraken, ..

werknemer werkgeversattest of arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden)

zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds, dienstig voor een inschrijving in het vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven

beschikker van voldoende bestaansmiddelen: recent bewijs van voldoende bestaansmiddelen (vb. bij tewerkstelling in het buitenland: arbeidsovereenkomst + loonfiches (m.b.t. de laatste 12 maanden) / bij zelfstandige activiteit in het buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van actuele en regelmatige inkomsten uit deze zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering) + bewijs van ziektekostenverzekering: vb. geldig inschrijvingsattest mutualiteit

4) Ten vierde dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen

P.S Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart

(...)"

Verzoeker wordt gewezen op de toepassing van artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet zodat hij wist dat er een mogelijke beëindiging in toepassing hiervan te wachten stond (zie eerste alinea). De uitnodiging stelt in haar laatste zin uitdrukkelijk dat verzoeker zijn dossier moet actualiseren. Dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was, wordt ook tegengesproken door de informatie die zijn partner zocht bij de stad Gent over de gevolgen van het apart wonen en de gevolgen over het stopzetten van de wettelijke samenwoning.

Verzoeker wist of wordt geacht te weten dat een mogelijke toepassing van artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet zich opdrong. In die optiek heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

2.1.9. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Dit is niet het geval.

2.1.10. Verzoeker haalt de schending van de hoorplicht aan en van de rechten van verdediging.

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad merkt opnieuw op dat verzoeker werd gehoord door middel van de brief van 8 december 2020 en het de verzoeker vrijstond zijn reactie te ondersteunen met overtuigende stukken wat hij niet, wat zijn relatie betreft, heeft gedaan.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat een verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen overtuigen positief in te gaan op bekend gemaakte elementen. Dergelijke argumenten ontbreken ook in het verzoekschrift. Dit klemmt nog meer nu de verzoeker uitgenodigd werd om alle nuttige elementen kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing waarbij werd gewezen op het gegeven dat zijn verblijfsrecht mogelijks zou worden ingetrokken. In het eerste middel laat verzoeker ook na meer invulling te geven over precieze en concrete elementen in het kader van de voorgehouden relatie.

Verzoeker gaat voorbij aan de kern van de bestreden beslissing.

2.1.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

2.1.12. Verzoeker haalt ook aan dat artikel 42^{quater}, §4, van de Vreemdelingenwet geschonden is. Hij houdt voor dat de wettelijke samenwoning drie jaar heeft geduurd, wat manifest onjuist is, gelet op voorgaande bespreking (onder meer punt 2.1.7.). Het bestaan van een gezinscel blijkt niet. De verwijzing naar rechtspraak is in dit geval niet dienstig (enerzijds over het huwelijk, anderzijds over artikel 42ter van de Vreemdelingenwet).

Hij ondertekende op 2 mei 2017 een verklaring van wettelijke samenwoning en heeft in functie hiervan een verblijf verkregen. De vijfjarige termijn, voorzien in artikel 42^{quater}, §1, eerste zin, is niet versteken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker diende op 13 oktober 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner, in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met de voorgehouden partner.

Evenmin kan verzoeker steunen op het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 4, dat stelt:

“§ 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;”

Verzoeker is apart gaan wonen en heeft zich laten inschrijven op 20 juni 2020 op een ander adres. Verzoeker stelt in het middel dat hij zelfs al op 10 juni 2020 apart is gaan wonen. Verzoeker heeft zich pas op 4 juli 2017 (de bijlage 15 waarvan verzoeker spreekt) ingeschreven op het adres van zijn partner. Een gezamenlijke vestiging van meer dan drie jaar blijkt niet. Bijgevolg was de periode van drie jaar net niet verstreken.

Ook van deze bepaling maakt verzoeker de schending niet aannemelijk.

2.1.13. Verzoeker stelt terecht dat rekening moet gehouden worden met het bepaalde in §1, laatste zin, van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet (“*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het*

Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”).

De Raad merkt op dat waar artikel 42quater bepaalt dat de verwerende partij een einde kan stellen aan het verblijf niet impliceert dat de verwerende partij moet motiveren waarom hij gebruik maakt van deze discretionaire bevoegdheid. Het correct toepassen van het bepaalde op wettelijke wijze volstaat. Nergens blijkt dat de verwerende partij ertoe gehouden is om de “noodzakelijkheid”, laat staan de “absolute” noodzakelijkheid van het nemen van de bestreden beslissing te motiveren of rechtvaardigen.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, heeft de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen, voorzien in deze bepaling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur omstandig gemotiveerd heeft omtrent de duur van verzoekers legaal verblijf in het Rijk, zijn sociale en culturele integratie, evenals over zijn gezinssituatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgende stukken zijn voorgelegd:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 16.07.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 08.12.2020. Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Aandenken cursus maatschappelijke oriëntatie Attest van inburgering
- Attesten van deelnamen taallessen en deelcertificaten
- Deelcertificaten opleiding als elektricien + mistellingen
- Bevoegdheids- en vakbekwaamheidsattesten
- Bewijs deelname theorielessen rijbewijs
- Lidmaatschap fitnessclub
- Gelijkvormigheidsattesten buitenlandse diploma's
- Opening bankrekening
- Pensioenfiche tweede pensioenpijler
- Eén enkele foto met het opschrift “familie”
- Aankomstverklaring, paspoort, bijlage 15, bijlage 19ter, A.I.
- Blanco strafregister
- Attesten van wettelijke samenwoning
- Huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats
- Fiscale fiches 2017, 2018, 2019
- Arbeidsovereenkomst bepaalde duur T. S. + tewerkstellingsattest
- Arbeidsovereenkomsten Vrij Instituut voor Secundair onderwijs + loonbrieven t.e.m. november 2020
- Inschrijving ziekenfonds
- Attest geen steun OCMW”

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij niet met alle voorgelegde elementen rekening heeft gehouden en stelt evenmin *in concreto* met welk stuk precies geen rekening is gehouden.

De bestreden beslissing stelt op niet kennelijke onredelijke wijze over de inhoud van deze stukken:

“Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij het V. in Mariakerke, hetgeen zonder meer een positief element is. Hij staft deze tewerkstelling aan de hand van loonfiches en contracten. Ook in het verleden is hij steeds tewerkgesteld geweest, zo blijkt uit de door hem voorgelegde contracten, werkgeversattesten en fiscale fiches. Betrokkene is nooit ten laste geweest van het OCMW. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene verblijft sedert 13.10.2017 legaal in het Rijk, wat betekent dat hij bijna 4 jaar legaal in België verblijft. Hij is thans 34 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Zeker gezien zijn leeftijd is een verblijfsperiode van 4 jaar een relatief korte periode. Betrokkene voert zelf geen elementen aan dewelke

betrekking hebben op zijn gezondheidstoestand en ook uit het dossier blijken geen bezwaren te zijn wat zijn gezondheid betreft. Noch zijn leeftijd, noch zijn gezondheidstoestand, noch de duur van zijn verblijf verzetten zich tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene staat sedert 22.06.2020 als alleenstaande ingeschreven. Waar hij tijdens het politieonderzoek van 16.08.2020 nog verklaarde nog steeds een relatie te hebben met zijn partner, moet worden vastgesteld dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Integendeel, zijn partner vroeg naar de gevolgen van de stopzetting van de wettelijke samenwoning op 28.08.2019 en naar de gevolgen van het feit dat zij en betrokkene op een ander adres zouden zijn ingeschreven op 10.06.2020. Naar alle redelijkheid kan besloten worden dat zij enkel de wettelijke samenwoning op papier in stand hebben willen houden om het verblijfsrecht van betrokkene veilig te stellen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen en voert ook geen elementen aan waaruit moet blijken dat hij een nieuwe relatie heeft of een gezin vormt met andere familieleden. Hij legt een foto voor met het opschrift "familie", maar geeft hier geen verdere context bij. Het is dan ook niet duidelijk wat betrokkene met de bewuste foto tracht aan te tonen.

Betrokkene is nooit ten laste geweest van het OCMW, werkt al enkele jaren en is thans tewerkgesteld voor het V. in Mariakerke. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking/beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Bovendien kan betrokkene de in België behaalde certificaten aanwenden in zijn zoektocht naar tewerkstelling in zijn land van herkomst.

Betrokkene legt weliswaar een attest van inburgering en taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt een blanco strafregister voor, wat echter geen bewijs van integratie is in die mate dat het een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Van ieder persoon die op het Belgisch grondgebied verblijft wordt immers verwacht dat deze zich aan de wetten en reglementen van het Rijk houdt en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten. In die zin kan ook gesteld worden dat het behalen van een rijbewijs geen afdoend bewijs van integratie is, gezien dit een *conditio sine qua non* is om zich in België met een gemotoriseerd voertuig op de openbare weg te begeven.

Het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Bovendien is het in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg niet aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd zijn in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Het aangaan van een sportabonnement kan niet als een sociale of culturele integratie worden aanzien die een hinderpaal kan vormen bij het nemen van huidige beslissing. Uit niets kan blijken dat betrokkene daadwerkelijk van zijn sportabonnement heeft gebruik gemaakt en er vriendenrelaties zou hebben opgebouwd bijvoorbeeld. Voor zover betrokkene hier een vrienden- en kennissenkring zou hebben, dient opgemerkt te worden dat hij contacten kan onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. Dat betrokkene een bankrekening heeft geopend is evenmin een bewijs van integratie die een belemmering kan vormen voor de huidige beslissing. Het hebben en gebruiken van een bankrekening is immers de gangbare wijze tegenwoordig om op een efficiënte en veilige manier inkomsten uit arbeid te ontvangen, betalingen te verrichten, etc.

Gezien betrokkene nog maar een viertal jaar in België verblijft en gezien zijn leeftijd is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene behaalde er immers meerdere diploma's (cf. gelijkvormigheidsattesten) en heeft er 30 jaar geleefd. Zelf voert hij geen stukken aan waaruit zou moeten blijken dat zijn bindingen met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Wat deze motieven betreft, beperkt verzoeker in wezen zich in het middel (zie ook punt 1.6. en 1.7. van het eerste middel) tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar tot een andere besluit is gekomen over de redenen waarom ondanks een aantal positieve elementen, het verblijfsrecht dient beëindigd te worden, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur of van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit deze ook positieve elementen kan niet de verplichting worden afgeleid dat de verwerende partij het verblijfsrecht niet kan beëindigen. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk hierover en vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Ook met dit betoog toont verzoeker de schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.1.14. De Raad besluit dat het eerste middel in al haar onderdelen ongegrond is.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“2. Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.1.

Dat de wettelijke van verzoeker, met wie hij nog steeds een relatie heeft, Belgische is en in België verblijft en voor haar hoogbejaarde ouders moet zorgen, voor wie zij hun enige ‘knuffelcontact’ is in coronatijden.

Een verhuis naar Tunesië is voor haar dan ook uitgesloten, zodat verzoeker bij een terugkeer naar Tunesië van zijn partner zal gescheiden worden.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn wettelijke partner hebben sinds 2013 een relatie, zijn wettelijk samenwonend en onderhouden nog steeds een gezinscel, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, temeer daar geen enkele rekening werd gehouden met de gezinscel die tussen verzoeker en zijn partner bestaat, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.4.

Voorts werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had of kon hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.5.

Tenslotte doet het feit dat de bestreden beslissing in casu geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt en aldus geen directe verwijderingsmaatregel bevat, doet niets af aan het gegeven dat alsnog artikel 8 EVRM geschonden wordt.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de weigering om een verblijfsvergunning af te leveren en de beslissing tot intrekking van een verblijfsvergunning door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM (ECHR, Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration, 31 augustus 2020 update, p. 23-24).

De grenzen tussen de positieve en negatieve verplichtingen onder artikel 8 EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een ‘fair balance’-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds (EHRM, 26 april 2018, Hoti v/Kroatië, §122; EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse v/Nederland, §106).

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Volgende factoren spelen hierbij een rol : de mate waarin het gezinsleven wordt belemmerd, de bindingen met het gastland, de hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst van de vreemdeling verder te zetten en de vraag of er overwegingen zijn van openbare orde die zouden doorwegen om het recht op het privé- en gezinsleven te ontfangen (RvV, RvV, 1 juli 2021, nr. 257.594).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van schending van artikel 8 EVRM.”

2.2.2. Het door verzoeker geschonden artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt tenslotte het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

Wel is het zo dat een gezinsleven slechts door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig is als het gaat om een daadwerkelijk gezinsleven, wat *in casu* niet is aangetoond.

In beginsel maakt een wettelijk en oprechte samenwoning, net zoals een huwelijk, een beschermenswaardig gezinsleven uit dat binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM valt (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 62). Verzoeker toont niet aan dat hij *de facto* drie jaar enig gezinsleven heeft onderhouden met zijn ‘partner’, laat staan dat hij nog een gezinsleven met haar heeft. Hierdoor kan hij dit gezinsleven niet als een valabel argument aanwenden tegen de bestreden beslissing. De concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over het samenleven worden niet weerlegd (zie ook punten 2.1.7 en 2.18.).

Wat verzoekers privéleven betreft, wordt in de beslissing gewezen op de relatief korte duur van zijn verblijf in België in vergelijking met de verblijfsduur in het herkomstland en zijn bindingen met de taal en cultuur van zijn land van herkomst:

“Hij is thans 34 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Zeker gezien zijn leeftijd is een verblijfsperiode van 4 jaar een relatief korte periode. Betrokkene voert zelf geen elementen aan dewelke betrekking hebben op zijn gezondheidstoestand en ook uit het dossier blijken geen bezwaren te zijn wat zijn gezondheid betreft. Noch zijn leeftijd, noch zijn gezondheidstoestand, noch de duur van zijn verblijf verzetten zich tegen het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

(...)

Gezien betrokkene nog maar een viertal jaar in België verblijft en gezien zijn leeftijd is het ook niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Betrokkene behaalde er immers meerdere diploma's (cf. gelijkvormigheidsattesten) en heeft er 30 jaar geleefd. Zelf voert hij geen stukken aan waaruit zou moeten blijken dat zijn bindingen met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.”

Dit motief is afdoende.

Het werkverleden op zich of de voorgehouden integratie, met taalkennis, is niet van die aard dat een verwijdering het privéleven van verzoeker schendt. Verder kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat zijn persoonlijk belang opweegt tegen de belangen van de staat die een immigratiecontrole en naleving moet verrichten. Verzoeker heeft geen driejarige relatie gehad. Het is van fundamenteel belang dat de maatschappij moet beschermd worden en dergelijke handelingen in dit geval zijn niet toelaatbaar. De gemachtigde concludeert op goede gronden dat er geen hinderpalen bestaan die de beëindiging van het verblijf in de weg staan.

In weerwil van verzoekers bewering bevat de bestreden beslissing overigens wel degelijk een belangenafweging in het licht van verzoekers privé- en gezinsleven en is die afweging proportioneel en niet kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker houdt er een hoofdzakelijk theoretisch betoog op na, maar stelt slechts *in concreto* dat de ouders van zijn partner haar nodig hebben en er sprake is van enig knuffelcontact. Dergelijke vage beschouwingen zijn niet van aard een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat of niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Verzoeker geeft aan dat zijn partner onmogelijk naar het herkomstland kan verhuizen omwille van de zorg voor haar ouders. De bestreden beslissing bevat dat gevolg niet.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN